

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/156/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119208054
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8119208054.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobkyne T. E. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. R. X, XXX XX H., právne zastúpený advokátom JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému H. T., so sídlom C. F., XXX XX T., o primerané finančné zadostučinenie 500,- Eur a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 9Csp/99/2019-32 zo dňa 16. septembra 2019, takto jednohlasne

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku I., II., III. a V..

II. Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o úvere uzatvorenej dňa 29.09.2008 medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom uvedená v časti 4. zmluvy o úvere: Podmienky úveru a záverečné ustanovenia, bod 4.11 v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou vo VOP“ je pre svoju neprijateľnosť neplatná.

II. Určuje, že zmluvná podmienka v obchodných podmienkach k zmluve o úvere uzatvorenej dňa 29.09.2008 medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom v článku 7, bode 7.3 v znení: „Platby od klienta sa voči pohľadávke banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná v nasledujúcom poradí: na poplatky podľa Sadzobníka poplatkov, úrok z omeškania, úrok z úveru, splátky istiny úveru“ je pre svoju neprijateľnosť neplatná.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 300 €, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. V prevyšujúcej časti žalobu zamieťa.

V. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu 1. Inštancie o výške týchto trov.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, 5, 4 písm. r) zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 298 ods. 2, § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 09.06.2013 a do 10.06.2013.

3. Vychádzal zo zistenia, že žalovaný ako veriteľ a žalobkyňa ako dlžník uzavreli dňa XX.XX.XXXX W. o spotrebiteľskom úvere, ktorej súčasťou boli aj Obchodné podmienky. V bode 4.11 Zmluvy sa nachádza ustanovenie o tom, že všetky spory, ktoré vzniknú budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou a v obchodných podmienkach v bode 7.3. bol obsiahnutý spôsob započítania úhrad klienta.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vo vzťahu k zmluvnej podmienke uvedenej v bode 4.11 Zmluvy v celom rozsahu odkazuje na rozsudok OS Prešov, sp. zn. 24C/182/2015 a rozsudok KS PO sp. zn. 19Co/88/2018 citované žalobkyňou, a to z dôvodu, že nie je potrebné opätovne odôvodňovať vyhlásenie zmluvnej podmienky za neprijateľnú, keďže ide o zmluvnú podmienku rovnakého znenia. Vo vzťahu k neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v Obchodných podmienkach v bode 7.3. súd v celom rozsahu odkázal na rozsudok KS v Prešove, sp. zn. 6Co/39/2011, ktorý žalobkyňa citovala v žalobe. Vo vzťahu k primeranému finančnému zadosťučineniu uviedol, že ani analogicky nemožno aplikovať § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže zákon č. 250/2007 Z. z. žiadnu postupnosť satisfakčných prostriedkov neustanovuje a rovnako neustanovuje, že k právu na finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľského práva je potrebná určitá intenzita. Týmto je daná aj odpoveď na argumentáciu žalovaného, ktorej podstata spočíva v tvrdení, že právo na primerané finančné zadosťučinenie je dané až vtedy, keď porušenie práva nie je možné napraviť inak. Podľa názoru súdu dotknuté zákonné ustanovenie žiadnu takúto podmienku neustanovuje a naopak dovršuje sa ním ochrana spotrebiteľa v dodávateľom spôsobenom závadnom spotrebiteľskom vzťahu. Súd má za to, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z tohto, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak podľa názoru súdu ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia súdu je známe, že táto pri vyhlásení neprijateľnosti zmluvnej podmienky predstavuje 150,- Eur, čo pri neexistencii osobitných okolností treba považovať za sumu dostatočnú. Súd teda za 2 neprijateľné podmienky priznal peňažné zadosťučinenie vo výške 300,- Eur a vo zvyšku žalobu zamietol. Uviedol tiež, že nevidí racionálny dôvod, prečo by spotrebiteľ mal najprv podstúpiť často niekoľkoročné súdne konanie o určenie porušenia jeho práv a až následne po jeho právoplatnom úspešnom skončení podávať ďalšiu žalobu o primerané finančné zadosťučinenie.

5. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyňa bola v konaní plne úspešná (aj vo výroku o primeranom finančnom zadosťučinení, keďže jeho výška závisela od úvahy súdu) má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to proti výrokom I., II., III. a V.. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Poukázal na skutočnosť, že okresný súd vyhlásil za neplatné ustanovenie zmluvy, ktoré iba odkazuje na existenciu dohody o rozhodcovskej doložke a z takéhoto ustanovenia zmluvy nevyplývajú stranám žiadne práva a povinnosti, a teda uvedené ustanovenie nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a toto ustanovenie ani nie je možné vyhlásiť za neprijateľné. Primerane tiež poukázal na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 24Co/76/2017-85 zo dňa 29.05.2018, ktoré bolo vydané v skutkovo a právne rovnakej veci, kde bolo uvedené, že súd prvej inštancie správne rozhodol, ak zamietol žalobu v časti o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v bode 4.11 zmluvy, keďže sa jedná o odkazovacu normu. Namietal, že žalobkyňa relevantným spôsobom nezdôvodnila, prečo uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie práve vo výške 500,- Eur. V súvislosti s vyčíslením primeraného finančného zadosťučinenia poukázal na závery uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 1 Odon 45/1997 podľa ktorého je primeranosť výšky peňažnej formy potrebné posudzovať v závislosti od konkrétnych podmienok každého jednotlivého prípadu, a to zo subjektívnych ako aj objektívnych hľadísk. Vzhľadom na uvedené tvrdil, že žalobkyňa nepreukázala dôvodnosť výšky primeraného finančného zadosťučinenia žiadnymi subjektívnymi ani objektívnymi hľadiskami a preto jej nárok považuje za neoprávnený v celej výške. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zamietol, vrátane žalobkyňou uplatňovaných trov konania.

7. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu žalovaného nevyjadрила.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

11. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že nedošlo k naplneniu tejto odvolacej námietky.

12. K námietke o nesprávnom právnym posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka nebola v predmetnom prípade naplnená.

13. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a na zdôraznenie vecnej správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného dopĺňa nižšie uvedené.

14. Súd prvej inštancie správne posúdil predmetný vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným ako vzťah spotrebiteľský. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Zmluva o spotrebiteľskom

úvere uzatvorená medzi veriteľom a dlžníkom túto charakteristiku spĺňa. V uvedenom prípade je nepochybné, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzatvorená štandardná formulárová spotrebiteľská zmluva, nakoľko žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri jej uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa je spotrebiteľ, nakoľko pri jej uzatváraní a plnení nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

15. Neprijateľné podmienky nie sú taxatívne vypočítané a súdna prax ich môže judikovať so zreteľom na skutkové a právne okolnosti prípadu. Súdny členský štát môže judikovať, ktoré zmluvné podmienky sú nekalé (porov. C 237/02, *Freiburger Kommunalbauten*, cit.: „Vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či zmluvná podmienka, ako je tá, ktorá je predmetom sporu vo veci samej, spĺňa kritériá požadované nato, aby ju bolo možné kvalifikovať v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 93/13 ako nekalú.“)

16. K námietke žalovaného, že ust. 4. Zmluvy o úvere nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, odvolací súd poukazuje na to, že právna úprava (viď napr. zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách) upravuje povinnosť veriteľa, ktorý je bankou ponúknuť spotrebiteľovi neodvolateľný návrh na uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy a to tak, aby spotrebiteľ mal možnosť voľby, t.j. aby mal možnosť rozhodnúť sa či predložený návrh na uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy prijme alebo neprijme. Banka ako veriteľ je tiež povinná preukázateľne poučiť klienta o následkoch uzatvorenia takejto rozhodcovskej zmluvy. Z uvedeného ustanovenia tak vyplýva, že pre dojednanie rozhodcovského konania je potrebné individuálne dojednanie rozhodcovského konania zo strany spotrebiteľa. Odvolací súd zdôrazňuje, že pre preukázateľné poučenie spotrebiteľa o možnosti voľby a o dôsledkoch rozhodcovského konania nepostačuje, ak sa rozhodcovská doložka uvedie len ako súčasť VOP, pretože podstatou VOP je, že sa v rámci konania kontraktácie nemenia. Práve v uvedenom spočíva faktická nerovnosť uvedenej zmluvnej podmienky. Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovaný ako veriteľ osobitne poučil žalobkyňu o následkoch prijatia rozhodcovskej doložky a tiež nie je zrejmé, že VOP umožňujú žalobkyňi rozhodcovskú doložku odmietnuť. Odvolací súd poukazuje na to, uvedená zmluvná podmienka bola zo strany žalovaného formulovaná tak, aby docielila uzatvorenie rozhodcovskej doložky bez toho, aby žalobkyňa mala možnosť túto rozhodcovskú doložku odmietnuť. Odvolací súd tiež poukazuje na rozhodnutie Okresného súdu Prešov, č.k. 9C/127/2014-126 zo dňa 19.12.2016 v ktorom bola taktiež uvedená zmluvná podmienka vyhlásená za neprijateľnú. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd nepovažuje námietky žalovaného vo vzťahu k určeniu neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky za dôvodné.

17. Vo vzťahu k vyhláseniu neprijateľnej zmluvnej podmienky vo výroku II. napadnutého rozsudku, t.j. o spôsobe započítania platieb žalobkyne odvolací súd uvádza, že postup žalovaného ohľadom započítania úhrad (s poukazom na ustanovenia úverových zmluvných podmienok) zo strany žalovaného najprv na poplatky a úroky je potrebné považovať za postup v rozpore so zákonom, právom EÚ a teda, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Odvolací súd na tomto mieste dodáva, že žalovaný ani v tomto prípade nepreukázal podľa čoho a ako postupoval pri započítavaní úhrad žalobkyne. Úverové zmluvné podmienky, ktoré by takýto postup žalovaného stanovovali, žalobkyňou podpísané neboli a určite neboli individuálne dojednané. Podľa ust. Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah, čo bolo aj v danom prípade. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané a podľa ust. Občianskeho zákonníka sa považujú za neplatné. Vzhľadom na uvedené, preto súd prvej inštancie správne dospel k záveru o neprijateľnosti takto koncipovanej zmluvnej podmienky upravenej v obchodných podmienkach.

18. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

19. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa poslednej vety tohto ustanovenia, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

20. Samotné ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa viaže vznik práva na finančné zadosťučinenie na úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa a takýmto môže byť aj žaloba o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú formulované v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, a z tohto ustanovenia nie je možné vyvodiť záver, že finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak, rovnako nevyklučuje možnosť žiadať finančné zadosťučinenie popri iných nárokoch spotrebiteľa predpokladaných zákonom vychádzajúcich z porušenia jeho práv, resp. že primeraného finančného zadosťučinenia sa nemožno domáhať v súvislosti s porušením práva podľa ustanovení Občianskeho zákonníka zameraných na ochranu spotrebiteľa. Za daného stavu nie je možné považovať konanie žalobcu, ktorý po tom, ako súd prvej inštancie a následne odvolací súd vyhovel jeho žalobe za konanie v rozpore so zákonom, dobrými mravmi, prípadne za šikanózne uplatnenie práva.

21. Odvolací súd nepopiera, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, bol to však žalovaný, kto koncipoval neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré žalobkyňa prijala bez toho, aby bola s nimi oboznámená a aby mala možnosť ich odmietnuť. Je teda zrejmé, že zo strany žalovaného boli stanovené také podmienky, ktoré boli neprijateľné, a teda neplatné. Takéto konanie žalovaného bolo nepochybne spôsobilé prívodiť žalobkyňu ako spotrebiteľovi ujmu. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné.

22. Odvolací súd vzhľadom na vyššie už len konštatuje, že žalovaný mal možnosť už v priebehu konania na súde prvej inštancie vzniesť námietky a preukázať všetky potrebné skutočnosti, avšak toto svoje právo nevyužil, a to ani formou žalobnej repliky a ani formou účasti na pojednávaní.

23. Vo vzťahu k otázke výšky primeraného finančného zadosťučinenia odvolací súd poukazuje na to, že aj on mal za to, že súdom prvej inštancie priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 300,- Eur v tomto konaní je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne, zodpovedá svojmu účelu (teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov) pričom vo vzťahu k žalobkyňu - spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil (§ 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa).

25. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 C.s.p., stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí uvedenými, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

27. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že stranám sporu nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa, ktorej však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú, ani si ich neuplatnila. V odvolacom konaní neúspešnému žalovanému nemohla

byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takého rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp.zn. 6Cdo/544/2015.

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).